

Sygn. akt VI GC 838/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 2 597,47 złotych (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1 432,12 złotych (jeden tysiąc czterysta trzydzieści dwa złote dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 838/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 grudnia 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2 821,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 13 listopada 2015 roku należący do P. G. pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu z winy kierującego innym pojazdem, który to kierowca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Poszkodowany zlecił naprawę tego pojazdu powodowi, który po jej przeprowadzeniu wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 10 491,09 złotych brutto.

Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy pojazdu (10 491,09 złotych) a wysokością odszkodowania wypłaconego przez pozwanego w kwocie 7 669,23 złotych brutto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 2322/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Kartuzach uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, w uzasadnieniu wskazując, iż kwestionuje legitymację procesową powoda z uwagi na podpisanie umowy cesji jedynie przez poszkodowanego oraz nieprecyzyjność dokumentu cesji, tj. nie wskazanie, z jakiego tytułu jest wierzytelność i w jakiej wysokości. Nadto pozwany wskazał, że co do zasady przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki wypadku komunikacyjnego zaistniałego w dniu 13 listopada 2015 roku, w następstwie czego przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie w kwocie 7 669,23 złotych brutto, które wyrównało szkodę, jakiej doznał poszkodowany w wyniku tego wypadku.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Kartuzach przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 listopada 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do P. G. pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..
niesporne

W dniu 13 listopada 2015 roku poszkodowany P. G. zgłosił w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zgłoszenie szkody miało numer (...).

zgłoszenie numer (...) – w aktach szkody – k. 62 akt

Poszkodowany P. G. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., a następnie przeniósł na ten podmiot wierzytelność w postaci odszkodowania z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu (numer szkody (...)).

umowa cesji – k. 15 akt

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. nadało sprawie związanej z likwidacją szkody w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zaistniałej w dniu 13 listopada 2015 roku numer (...).

niesporne

Z tytułu naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zaistniałej w dniu 13 listopada 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawił P. G. fakturę VAT numer (...) na kwotę 10 491,09 złotych brutto.

faktura VAT – k. 23-24 akt, kalkulacja numer 107/12/15 – k. 16-22 akt

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. przyznał i wypłacił tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kwotę 7 669,23 złotych brutto.

niesporne

Naprawa pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu części alternatywnych w przypadku ich występowania w odpowiedniej klasie jakości doprowadziłaby do przywrócenia stanu pojazdu do stanu sprzed szkody, jednakże w przedmiotowej sprawie nie stwierdzono występowania takich części, wobec czego zastosowanie części oryginalnych w tym przypadku było rozwiązaniem słusznym i ekonomicznie uzasadnionym, zaś naprawa

dokonana przy użyciu takich części nie spowodowała wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed szkody z dnia 13 listopada 2015 roku.

Konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 13 listopada 2015 roku wynosił kwotę 10 266,70,25 złotych brutto.

opinia biegłego sądowego M. Z. – k. 86-94 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie mechaniki samochodowej M. Z.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była ona także kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd w pełni podzielił zawarte w niej wnioski.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2 821,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu pozostałej części kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego z winy kierowcy posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany kwestionując żądanie pozwu podnosił m. in. zarzut braku legitymacji procesowej powoda z uwagi na nieprecyzyjność dokumentu cesji oraz jej popisanie jedynie przez poszkodowanego P. G..

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Mając zatem powyższe na względzie zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej po stronie strony powodowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności, wskazując jednakże, iż zarzut ten nie jest zasadny.

Wskazać należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływające z prawa materialnego.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów, w tym cesji (k. 15 akt), jednoznacznie wynika, iż P. G. przeniósł na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prawo do należnego mu odszkodowania za naprawę powypadkową pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (numer szkody komunikacyjnej (...)).

Zarzut o nieskuteczności powyższej cesji uzasadniany przez pozwanego m. in. argumentem, że powyższa cesja zawiera wyłącznie oświadczenie poszkodowanego, brak jest natomiast oświadczenia powoda (który w treści tego dokumentu wskazany jest jako strona umowy przelewu wierzytelności) nie jest słuszny.

Oczywistym jest, że cesja nie może zostać skutecznie dokonana w drodze jednostronnej czynności prawnej i konieczne jest zawarcie umowy w drodze złożenia zgodnych oświadczeń woli przez obie strony, tj. cedenta i cesjonariusza (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 października 1999 roku, sygn. akt III CKN 399/98, LEX numer 1218257). W tym kontekście należy przywołać treść art. 511 k.c., który stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien również być stwierdzony pismem. Kodeks cywilny nie wymaga zatem dla ważności cesji zachowania szczególnej formy, może być ona skutecznie dokonana również ustnie, a nawet per facta concludentia. (tak też Z. R., A. O., Zobowiązania, 2006, s. 357). Wskazana w art. 511 k.c. forma prawna jest zatem zastrzeżona tylko dla celów dowodowych (ad probationem), a jej niedochowanie nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi (art. 74 k.c.). Mając powyższe na względzie uznać należy, że umowa przelewu dojdzie do skutku w wyniku przyjęcia przez cesjonariusza (nabywcę) aktu cesji. Taki wniosek znajduje również odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyraził zapatrywanie, że jeżeli zostaje sporządzony jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, iż wierzytelność swoją przelewa na cesjonariusza, to umowa o przelew zostaje zawarta dopiero wtedy, gdy cedent wręczy ten akt cesjonariuszowi, a ten go przyjmie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 1945 roku, sygn. akt III C 445/45, LEX numer 159410 oraz w wyroku z dnia 02 grudnia 2009 roku, sygn. akt I CSK 129/09, LEX numer 553656). Skoro więc w przedmiotowej sprawie powód jako cesjonariusz dołączył do pozwu dokument odpowiadający treścią umowie przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu opatrzony podpisem drugiej strony, a mianowicie poszkodowanego (cedenta) uzasadniający jego żądanie, to bez wątpliwości doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli, o których mowa w treści art. 509 § 1 k.c. przez obie strony.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nieprecyzyjnego oznaczenia wierzytelności, wskazać należy, że żaden przepis prawa nie nakłada obowiązku oznaczenia wierzytelności za pomocą numeru szkody przyjętej przez ubezpieczyciela. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu powinna być jednakże zindywidualizowana, co może nastąpić przede wszystkim w ten sposób, że określony zostanie stosunek prawny, z którego ona wynika (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2015 roku (sygn. akt III CSK 6/15)). W niniejszej sprawie strony określiły wierzytelność jako odszkodowanie za naprawę powypadkową pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer szkody komunikacyjnej (...). Jak wynika natomiast z akt szkody wskazany w cesji numer był numerem nadanym zgłoszeniu szkody dokonany w dniu 13 listopada 2015 roku przez poszkodowanego P. G. w związku z uszkodzeniem w tym dniu jego pojazdu, a zatem nie było wątpliwości, iż przelewem była objęta wierzytelność w postaci odszkodowania za naprawę pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z tego dnia. Jedynie na marginesie wskazać należy, że również z dołączonych przez powoda dokumentów jednoznacznie wynikało, że jest to numer szkody powiązany z kalkulacją naprawy numer 107/12/15, która z kolei powiązana jest ze szkodą numer (...), co odpowiada numerowi szkody nadanemu przez pozwanego.

Zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje

się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się od pozwanego zwrotu pozostałej części kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, przy czym kwota dochodzona pozwem stanowiła różnicę pomiędzy tymi kosztami a wysokością odszkodowania wypłaconego przez pozwanego w kwocie 7 669,23 złotych brutto.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego W. Z. naprawa pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu części alternatywnych w przypadku ich występowania w odpowiedniej klasie jakości doprowadziłaby do przywrócenia stanu pojazdu do stanu sprzed szkody, jednakże w przedmiotowej sprawie biegły sądowy nie stwierdził występowania takich części, wobec czego zastosowanie części oryginalnych w tym przypadku było rozwiązaniem słusznym i ekonomicznie uzasadnionym, zaś naprawa dokonana przy użyciu takich części nie spowodowała wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed szkody z dnia 13 listopada 2015 roku. Wobec powyższego, konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 13 listopada 2015 roku biegły sądowy ustalił na kwotę 10 266,70,25 złotych brutto.

W związku z tym, że pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłacił już poszkodowanemu kwotę 7 669,23 złotych brutto, do wypłaty pozostała jeszcze kwota 2 597,47 złotych i w tym zakresie żądanie powoda było uzasadnione.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z 361 k.c. i art. 363 k.c. oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 ze zmianami), Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. Podstawę zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 cytowanej powyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku. Termin naliczenia odsetek wskazany w pozwie nie był kwestionowany przez pozwanego, podobnie – wartość odszkodowania w kwocie brutto. Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 92,05%, a pozwany w 7,95%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 1 635 złotych (opłata sądowa od pozwu – 142 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 576 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 917 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 1 505,02 złotych (92,05% z kwoty 1 635 złotych),

zaś pozwanemu – w kwocie 72,90 złotych (7,95% z kwoty 917 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 432,12 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 grudnia 2017 roku